

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. Кюстендил, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Йоланда М. Цекова

Членове: Надя Сп. Георгиева
Н. Ал. Николов

при участието на секретаря Любка Евг. Николова
в присъствието на прокурора Е. П.

като разглежда докладваното от Н. Ал. Николов Въззивно административно наказателно дело № 20231500600598 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава 21-ва НПК.

Образувано е по жалба от обвиняемия И. К. К., ЕГН ***** чрез адв.Н. Г. от АК-Благоевград срещу решение от 19.09.2023г. по АНД№1104/2022г. по описа на Районен съд-Дупница, с което той е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.325б, ал.2, т.2, пр.1 във вр. с ал.1 НК, като на основание чл.78а НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лева.

Жалбата, която е своевременно депозирана, критикува решението, считайки го за неправилно, поради несъответствието му със събраните по делото доказателства. Изложени са съображения за несъставомерност на деянието, поради липса на изискуемата форма на вина. Иска се отмяна на решението и постановяване на оправдателно такова.

Така се поддържа жалбата в съдебно заседание от защитника и

обвиняемия.

Кюстендилският окръжен съд, след цялостна проверка на фактическия и доказателствен материал, след неговото обсъждане както поотделно, така и в съвкупност, и при пределите, установени в чл.314 НПК, като съобрази релевираните в жалбата оплаквания, намира същата за допустима, доколкото е предявена от надлежна страна и в срока по чл.319 НПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна. Отменителното основание по чл.336, ал.1, т.3 НПК не е налице. Решението, доколкото липсват основания за неговата отмяна или изменение на основание чл.338 НПК следва да се потвърди.

Съображенията за това са следните:

С процесното решение обвиняемият И. К. К. е признат за виновен в това, че в тъмната част на денонощието на 09/10.04.2021г. в м.,***, землището на село Стоб, общ.Кочериново, като е проявил жестокост към гръбначно животно – куче, порода „Лудогорско гонче“, собственост на *** от гр.Благоевград, му е причинил противозаконно смърт – прострелял го е с огнестрелно оръжие – ловна карабина „****“, кал ***, като деянието е извършил по начин и със средства, опасни за живота на хора и животни - престъпление по престъпление по чл. 325б, ал. 2, т.2, пр. 1-во, във вр. с ал. 1 от НК, за което на основание чл.78а НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лева.

С решението обвиняемият е осъден да заплати сторените по делото разноси и на основание чл.53, ал.1 НК е отнето средството на престъплението.

От събраните по делото доказателства РС-Дупница е приел следната фактическа обстановка, споделена и от въззивния съд:

И. К. К. е роден на 22.03.1966г. в с.Стоб, живущ в гр.Благоевград, българин, български гражданин, със средно образование, неженен, работещ, неосъждан, ЕГН *****.

Обвиняемият К. бил ловец, членуващ в ловно-рибарската дружина, с.Стоб, община Кочериново и притежавал законно ловно оръжие - ловна карабина “****“, кал.***.

Св. *** бил ловец и отглеждал ловни кучета в къщата на баба си и дядо си в гр.Кочериново.

На 09.04.2021г. св.*** бил в гр.Кочериново и вечерта извел кучетата си на разходка край гр.Кочериново, където ги пуснал свободно в посока местността „***, в землището на с.Стоб. Кучетата побягнали и излезли от полезрението му. Тъй като било вече късно и тъмно, той решил да се прибере, като едно от кучетата се прибрало с него. Едното ловно куче порода “Лудогорско гонче“, женско, отговарящо на името “Лейди“ не се прибрало. Междувременно това ловно куче стигнало до м.“***.

Същата вечер обвиняемият К. и св.Васил К., които принципно били определени наред с други за ловци за индивидуален лов на хищници, се движили с автомобил в същата местност. Били излезли да проверят дали има хищници, въпреки че нямали разрешително и извън ловния сезон. Обвиняемият носел със себе си ловната си карабина “****“, кал.***. На около 150 метра от тях забелязали, че блестят очи на животно. Спрели автомобила, обвиняемият насочил оръжието срещу животното и произвел изстрел, който попаднал в него. След това си тръгнали.

На 10.04.2021г. св.*** започнал да търси ловното си куче, което не се прибрало през нощта. Тъй като животното имало поставен GPS, чрез него било открито в местността “*** в землището на с.Стоб, общ. Кочериново, като то било мъртво с огнестрелна рана.

От изготвената съдебно-балистична експертиза се установява, че ловната карабина “****“, кал.***, произведена във Финландия е предназначена за ловни цели и същата е технически изправна и годна да произведе изстрел и порази цел. Проектилът изваден от тялото на убитото куче, при аутопсията му е изстрелян от посочената ловна карабина, предадена доброволно от обвиняемия.

Видно от изготвената ветеринарно-медицинска експертиза е, че непосредствената причина за смъртта на кучето е в следствие на тежки и необратими увреждания несъвместими с живота, в следствие на проникването на твърд предмет с гладка повърхност с висока скорост в тялото, като проникването е в областта на дясна раменна става, като последователно са разкъсани раменна кост, меките тъкани, белия дроб, ребрата и аортата причинявайки голям кръвоизлив. Високата скорост на проникване, както и

енергията, която носи металния предмет са причинили множество разкъсвания на важни органи и системи. Проектилът е заседнал в гръбначния стълб на животното на ниво 5-6 прешлен, където е установен и изваден при аутопсията на кучето.

Изложената фактическа обстановка безспорно се установява от: обясненията на обвиняемия; показанията на свидетелите ***, Васил К.; заключенията по цитираните експертизи; веществените доказателства – процесното ловно оръжие и проектил, изваден от трупа на кучето; събраните по делото писмени доказателства, в това число: протокол за оглед на местопроезшествие и фотоалбум към него, протокол от 24.03.2018г. от годишно-отчетното изборно събрание на ловно-рибарска дружина - с.Стоб, обективизиращ решение за определяне на ловци за индивидуален лов на хищници, свидетелство за съдимост на обвиняемия.

Няма спор по така установената фактология по делото.

Специално внимание, с оглед заявената защитна позиция, следва да се обърне на обясненията на обвиняемия. Същият в кратките си такива е заявил следното – „Това беше случайност, не можах да определя куче ли е, хищник ли е. ... по невнимание не можах да определя какво животно е това“. Цитираното красноречиво сочи, че на практика признава извършеното, като единствено отрича да го е сторил умишлено.

В контекста на изложеното въззивният съд намира, че всички събрани по делото доказателства са оценени според действителното им съдържание и доводите във въззивната жалба за необоснованост на решенето са неоснователни.

При правилно установеното от фактическа страна районният съд е направил правилен и съответстващ на закона извод, че обвиняемият К. е осъществил от обективна и субективна страна съставомерните признаци на престъплението по чл.325б, ал.2, т.2, пр.1 във вр. с ал.1 НК.

Тук е мястото да се отбележи, че районният съд е пропуснал да отчете настъпилата законова промяна в приложения престъпен състав с ДВ, бр.67 от 2023г., с която размерите на предвидените наказания са увеличени. Следвало е към правната квалификация на деянието да се добави връзка с разпоредбата на чл.2, ал.1 НК. Този пропуск обаче не е намерил негативно отражение върху правото на защита на обвиняемия.

От обективна страна по несъмнен начин се установи, че обвиняемият в действителност на посочената дата и място е произвел изстрел със собственото си ловно оръжие по процесното куче, в резултат на което последното било умъртвено, като по този начин е проявил жестокост към това гръбначно животно, причинявайки смъртта му. Това поведение изпълва изискването за проявена жестокост по смисъла на чл.7, ал.2, т.2 ЗЗЖ във вр. с чл.151, т.1 ЗВД, според който за жестокост се смята действие, причиняващо смърт на животно.

Престъплението по чл.325б НК е резултатно, като в конкретния случай К. е привлечен към отговорност за противозаконното причиняване на смърт на гръбначно животно - куче.

Нещо повече, произведеният изстрел с огнестрелно оръжие в посока на животното при конкретните условия квалифицира деянието като такова, извършено по начин и със средство, опасно за живота на хора или животни.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че деянието е извършено с пряк умисъл със съзнавани и целени общественоопасни последици. Този извод се налага от обективно установеното по делото.

Обвиняемият е съзнавал много добре, че произвежда изстрел с огнестрелно оръжие по гръбначно животно, за което не се е убедил, че е хищник, както сам той признава. Всички обективни обстоятелства, свързани с осъществяване на коментираното престъпление, водят до извода относно наличието на съзнание за престъпния резултат (причинената смърт), а оттам и че е искано и преследвано неговото настъпване. Съзнавал е също така, че върши това нощем, без да има съответното разрешително и по начин и със средство, опасно за хора и животни.

Всъщност, основно субективната страна на престъплението се оспорва от обвиняемия и неговия защитник, базирано на твърдението, че обвиняемият е бил със съзнанието, че стреля по хищник. Такава защитна позиция обаче е несподелима, доколкото не намира подкрепа в закона. Това е така защото:

Според чл.8 ЗЗЖ, за жестокост към животните не се смятат действията, които се извършват при лов, извършван според изискванията на Закона за лова и опазване на дивеча. В случая е безспорно, че действията на обвиняемия не попадат в тази категория, най-малкото защото той не е

разполагал със съответното разрешително за лов. В този смисъл действията му са били противозаконни.

По правило хищниците са гръбначни животни, респ. противозаконното причиняване на смърт на хищник осъществява приложения престъпен състав.

В разглеждания случай не може да става дума за фактическа грешка (чл.14 НК), а дори да се приеме, че е налице грешка в предмета/обекта, то последната не е извинителна по общо правило. При грешката в предмета деецът вижда предмета, върху който посяга, желае настъпването на смъртта му и за това пряко се насочва и въздейства върху него (стреля). В конкретния случай обвиняемият е желал да причини смъртта на животното и го е сторил, но се оказва, че е умъртвил куче, а не хищник, като в двата случая става въпрос за гръбначно животно. Характерното е това, че предметът на посегателство е този, който е в представеното съдържание на умисъла на дееца.

Изложеното дотук квалифицира искането на защитата за отмяна на решението и постановяване на оправдателно такова като неоснователно.

При така приетата и коригирана правна квалификация на деянието, законосъобразни са изводите на съда, че са налице материалноправните предпоставки за приложението на регламента на чл.78а НК.

При индивидуализиране размера на наложеното административно наказание, правилно е отчетен превес на смекчаващите отговорността обстоятелства по отношение на обвиняемия.

С оглед на гореизложеното окръжният съд намира наложеното административно наказание в размер близък до минималния визиран в закона, а именно 2000 лева за напълно справедлив и съответен на извършеното деяние.

Извън горепосоченото, на ДП и при разглеждане на делото от страна на РС-Дупница не е допуснато съществено отстранимо нарушение на процесуалните правила, което да налага отмяна на решението. Доколкото не са налице основания за отмяна или изменение на решението, същото следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения и на основание чл.338 НПК,

Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 19.09.2023г. по АНД№1104/2022г. по описа на Районен съд-Дупница.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____